

[Thomsen.]

hjælp, Understøttelse, Indskrænkning af Arbejdstid o. s. v., saa vilde man faa andet at tænke paa end at smide Penge ud til det kongelige Teater, til alt for høje Lønninger, Dyrtidstillæg og meget andet.

Maa jeg i denne Forbindelse spørge: Mener man, at det er Udtryk for Dyrtid, naar Landmanden i Dag faar 75 Ø. for et Pund Smør, 7 à 8 Ø. for en Liter sød Mælk, 20 Ø. for et Pund Kød og 2½ à 3 Ø. for et Æg? Tror man, at disse Priser egner sig som Basis for den Flothed, der ofte lægges for Dagen fra Regeringens Side overfor disse de bærende Hjem, der maa administrere med saa mikroskopiske Priser, og som man aabenbart herinde mener kan hekse? For dem virker Udbetaling af Dyrtidstillæg som en hensynsløs Uforskammethed.

Det vil være en stor Misforstaaelse at mene, at de i Dag urimelige Tilstande kan opretholdes. Et konkret Eksempel fra Livets graa Virkelighed vil belyse det uholdbare i Situationen. Af to Brødre fra en lille Bondegaard gik den ene Tjenestemandsvæjen, den anden fik Gaarden sammen med nogen Gæld til Broderen, der har Sted-, Dyrtids- og Velstandstillæg m. m. Begge to har nu 3 voksne Sønner; det passer for saa vidt godt for Landmanden, han har nok af frisk Luft og nok af Arbejde til Sønnerne, men derudover desværre intet, Kassen er, naar Aaret er omme, gabende tom. Den anden Broder derimod har sin gode Løn, Sønnerne har lært Haandværk, de er nu arbejdsløse og faar Understøttelse, Vinterhjælp o. s. v. Familiens samlede Indtægt er tilstrækkelig, i hvert Fald til en sorgfri Tilværelse.

Tro nu endelig ikke, at jeg misunder denne Familie. Det modsatte er Tilfældet. Der er kun Grund til Medynk og Beklagelse, men ogsaa til Mistro til det, som praktiseres, og som man altsaa nu gennem de foreliggende Lovforslag yderligere ønsker at udbygge. Tror nogen, at Samkvemmet mellem disse to Familier fra By og fra Land, som jo vil medføre, at de unge paa Landet selvfølgelig af dem i Byerne bliver kaldt nogle store Fæhoveder, fordi de vil slæbe sig en Pukkel til uden at faa til en Biografbillet eller anden Fornøjelse, men kun tjener lige til det strengt nødtørftige — tror nogen, at dette Forhold virkelig kan virke moralsk fremmende?

Energi og Initiativ vil dø hen, hvis Dygtighed fortsat ikke bliver belønnet. Begge de nævnte Kategorier er kriseramte. De er kriseramte begge, er i høj Grad at beklage, og det uhyggelige er, at største

Delen af Befolkningen snart enten hører til den ene eller den anden af disse to Kategorier.

Forelæggelsen af Lovforslaget, der her behandles, tyder paa, at man endnu er blind for, at vort Land foruden af Verdenskrisen i endnu højere Grad er ramt af en ren indenlandsk Fordelingskrise, som, hvis ikke Lovgivningsmagten forstaaer sin Opgave, kun kan føre til Stagnation og til Sammenbrud. Landbruget og de fri Erhverv er ikke tjent med, at den økonomiske Uligevægt, som findes mellem Erhvervene og Befolkningsklasserne, opretholdes, og i Stedet for dybsindige Betragtninger over disse Lovforslag, som intet reelt fører til, burde man rette Opmærksomheden mod det centrale i Situationen, det, som den højtærede Socialminister for øvrigt var inde paa, idet han sagde, at Priserne maa tilpasses efter Løn-niveaet.

Det, der maa tilstræbes, er netop en Stabilisering af Prisniveaet, saaledes at Salgspriserne igen bringes i Overensstemmelse med Produktionspriserne. Til den højtærede Socialminister — ingen tvivler selvfølgelig om, at han fremsætter disse Lovforslag i den allerbedste Mening — vil jeg gerne sige: Opgiv Arbejdet og Overarbejdet med disse Forslag, som alligevel ikke kan gennemføres, og anvend samme utrættelige Energi paa det, der vil give Resultat og hurtigt føre til det Maal, som Socialministeren tilsigter igennem Forslaget, at gennemføre økonomisk Ligevægt ved at gøre Landbruget, som jo er Samfundets Grundfunktion, rentabelt! Kan Ministeren give et vægtigt Bidrag til en saadan Løsning, saa tror jeg, han vil opnaa netop det, som disse Forslag tilsigter, og maaske Ministeren da vil gaa over i Historien ikke blot som en klog og velmenende Mand, men ogsaa som en Realiteternes Mand.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Einer Jensen: Jeg skal ikke komme ind paa at beskæftige mig med alle de Overdrivelser, det ærede Medlem, der nys havde Ordet, fremsatte, men jeg vilde gerne benytte Lejligheden til at give det ærede Medlem et godt Raad, som han kunde tage med hjem til denne Landmandsfamilie med de 3 Sønner. Det ærede Medlem nævnte en Familie i en By, som havde 3 Sønner, der var Haandværkere, som nu var kriseramte og gik og fik Kriseunderstøttelse. Og det er rigtigt, men jeg beder det ærede Medlem